

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupený JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 6. 2020, č. j. 52 A 36/2019 – 83,

takto:

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2019, č. j. KrÚ – 887/2019/161/OMSŘI/Fr-r, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 15. 8. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl 75001/2018 (dále jen „*stavební úřad*“), kterým byla dodatečně povolena stavba opěrné zdi na pozemku parc. č. XA, parc. č. XB v katastrálním území Z., na žádost N. S. a R. S. (dále jen „*stavebníci*“). Žalobce je vlastníkem nemovitosti sousedící s touto stavbou.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“). Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 52 A 36/2019 - 83.

[3] Krajský soud k námitce, že stavba měla být spíše odstraněna než dodatečně povolena, uvedl, že pokud stavba není v rozporu s § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro

projednávanou věc (dále jen „*stavební zákon*“), a zároveň trvá vůle stavebníka stavbu legalizovat, stavební úřad stavbu povolí. Jelikož stavba nebyla v rozporu s územním plánem a s požadavky na výstavbu či veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, nebyl důvod, aby stavební úřad nařizoval odstranění stavby. Krajský soud shledal nedůvodnou také obecnou námitku žalobce týkající se dodatečného povolení stavby, která nebyla zcela dokončena. V této souvislosti poukázal na to, že stavební zákon v § 129 odst. 3, ve spojení s § 129 odst. 1 písm. b) vysloveně počítá s tím, že může být dodatečně povolena rozestavěná stavba i dokončená stavba. V případě dodatečného povolení nedokončené stavby, k němuž došlo v nyní projednávaném případě, obsahuje rozhodnutí dva výroky, přičemž prvním z nich je povolena část již provedené stavby a v druhém je povoleno dokončení stavby dle projektové dokumentace a jsou pro něj stanoveny závazné podmínky. Krajský soud se pak ztotožnil s žalovaným, že nyní posuzovaná stavba nebyla dokončena toliko v rozsahu navazujícího oplocení.

[4] Dále krajský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že dle odborných vyjádření založených ve správním spise výstavbou opěrné zdi nebyly dotčeny inženýrsko-geologické poměry ve svahu, ani nedošlo ke zhoršení jeho stability. K možnému ovlivnění hydrogeologických podmínek pak krajský soud dodal, že ve správním řízení bylo postaveno najisto, že dodatečně povolovaná stavba nemůže významněji ovlivnit směr proudění podzemní vody nebo vodu zadržovat. Není proto třeba provádět oddrenážování a již položená drenáž, jež je nefunkční, nemá vliv na okolní prostředí. Bylo tak vyloučeno tvrzené ovlivnění rodinného domu a přilehlého pozemku žalobce. K námitce žalobce, že určité části stavby se nachází na pozemku parc. č. XC, krajský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že taková skutečnost nevyplývá z obsahu spisu.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani se žalobní námitkou ohledně výšky zdi a jejího vzhledu. V této souvislosti odkázal na strany 6 a 7 rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno, že stavební úřad dodatečně povolil stavbu zdi o výšce 1,6 m (měřeno orientačně od paty zdi), přičemž sám neměl možnost svévolně či na požadavek žalobce určovat jinou její přípustnou výšku. Dodatečné povolení stavby odpovídalo stavebním požadavkům a předpisům a její výška nebyla v rozporu se stanoviskem orgánu státní památkové péče.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel namítá, že se krajský soud jeho žalobou řádně nezabýval. Konkrétně tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, dle níž stavební úřad dodatečně povolil stavbu, jejíž skutečné provedení se odchyluje od žádosti stavebníků i od dodatečného povolení; jinak řečeno skutečné provedení stavby se neshoduje se stavbou, která je vymezena v dodatečném povolení. Závěr krajského soudu, že stavební zákon připouští rovněž dodatečné povolení rozestavěné stavby a že stavba nebyla dokončena toliko v rozsahu navazujícího oplocení, jímž reagoval na výše popsanou žalobní námitku, označuje stěžovatel za nesrozumitelný.

[8] Co se týče otázky týkající se drenážního potrubí a odvodňovacích kanálů, stěžovatel považuje za „*paradoxní*“, že krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku

pokračování

připustil, že drenážní potrubí a odvodňovací kanály byly položeny, avšak mají být nefunkční. Za této situace není stěžovateli zřejmé, proč drenážní potrubí a odvodňovací kanály nejsou vymezeny v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Stěžovatel považuje danou otázku za podstatnou proto, že právě u drenážního potrubí a odvodnění je pravděpodobné, že bylo položeno i na pozemku parc. č. XC. Využití více pozemků ke stavbě, než je uvedeno v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, je podle stěžovatele (oproti názoru krajského soudu) „*podstatným vnějším dopadem*“.

[9] Dále stěžovatel brojí proti závěrům správních orgánů a uplatňuje výtky proti řízení o dodatečném povolení stavby (např. vytýká správním orgánům, že netrvaly na tom, aby stavebníci doložili upravenou projektovou dokumentaci k terénním úpravám, či upozorňuje na patrné rozdíly mezi údaji uvedenými v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a následným faktickým stavem), které uplatnil v žalobě. Vytýká krajskému soudu, že se se shora uvedenými námitkami „*řádně nevypořádal*“. Jestliže krajský soud dovedl, že stavbu bylo možné dodatečně povolit, dle stěžovatele „*suploval činnost stavebních úřadů, což je nepřípustné*“.

[10] Stěžovatel také zdůrazňuje, že změněná podoba zdi oproti původně povolené stavbě znamená zásah do jeho práv. Krajský soud tuto námitku vypořádal s poukazem na to, že stěžovatel žádný takový zásah netvrdí a neprokazuje; s tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí. Namítá, že dostatečně vysvětlil, že existencí dané zdi je výrazně zasažena kvalita užívání jeho nemovitosti. Již původní zeď podstatným způsobem narušovala ráz daného místa a po úpravách provedených stavebníky se stěžovateli výrazně zhoršil výhled z jeho pozemku. Krajský soud tudíž pochybil, jestliže se shora uvedenými argumenty dostatečně nezabýval.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a kasační námitky stěžovatele považuje za nedůvodné, neboť ve správním ani soudním řízení nepředložil argumenty podpořené důkazy, které by závěry správních orgánů a krajského soudu vyvrátily. Nakonec dodává, že není pochybností o shodě rozsahu rozestavěné stavby v době vydání dodatečného povolení s výrokem prvostupňového rozhodnutí, což vyplývá z kontrol provedených stavebním úřadem, jím provedené fotodokumentace, jakož i pořízené projektové dokumentace.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem

s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[15] Kromě toho platí, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a proto důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73). Značná část stěžovatelovy kasační argumentace však nesměřuje proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci (v podrobnostech viz níže), ale brojí proti závěrům správních orgánů; tato část kasační argumentace tedy není námitkami ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti formuloval své (přípustné) námitky velice stručně - prakticky ve všech případech k jednotlivým závěrům krajského soudu uvedl jeden argument, proč s ním nesouhlasí, či se omezil na prostý nesouhlas se závěrem krajského soudu (viz odstavce [7] až [10] shora); ve zbytku jen opakoval výtky proti postupu správních orgánů. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitky velmi obecně, obdrží na ně od soudu pouze stručnou odpověď v obdobné míře obecnosti.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitek nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitek stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[18] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Vypořádal také žalobní námitky, dle nichž změněná podoba zdi oproti původně povolené stavbě znamená zásah do práv stěžovatele, a že se skutečné provedení stavby odchyluje od samotné žádosti o dodatečné povolení stavby i od následného dodatečného povolení. Nejvyšší správní soud z žaloby ověřil, že tyto námitky souvisely se vzhledem zdi, její výškou, materiálem použitým na její stavbu či položenou drenáží. Reakce krajského soudu na ně je pak uvedena na stranách 5 až 6 napadeného rozsudku.

[19] Pro úplnost zdejší soud uvádí, že napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným ani pro nesrozumitelnost (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12.

pokračování

2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Stěžovatel tvrdí, že i když krajský soud reagoval na jeho argumentaci - dle níž stavební úřad dodatečně povolil stavbu, jejíž skutečné provedení se odchyluje od samotné žádosti o dodatečné povolení stavby i od následného dodatečného povolení – s odůvodněním, že zákon připouští rovněž dodatečné povolení rozestavěné stavby a že stavba nebyla dokončena toliko v rozsahu navazujícího oplocení; výše popsané vypořádání jeho námitky krajským soudem shledává stěžovatel nesrozumitelným. Takové tvrzení stěžovatele ovšem není pravdivé. Krajský soud totiž výše popsaný argument uvedl v reakci na jinou žalobní námitku, dle níž dodatečně povolována může být jen existující stavba, která již není upravována. K tomu krajský soud dodal, že stavba nebyla dokončena toliko v rozsahu navazujícího oplocení, které bylo požadováno z bezpečnostních důvodů (viz strana 5 napadeného rozsudku). Shora uvedený názor krajského soudu je tedy srozumitelný.

[20] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není dán.

[21] Stěžovatel také uvádí, že pokud krajský soud dovodil, že stavbu bylo možné dodatečně povolit, „*suploval činnost stavebních úřadů, což je nepřípustné*“. Blíže však nerozvedl, v čem konkrétně měl krajský soud v tomto ohledu pochybit. K tomu Nejvyšší správní soud opět jen ve stručnosti uvádí, že krajský soud nenahrazoval činnost správních orgánů, přičemž kasačnímu soudu není zřejmé, z čeho tak stěžovatel usuzuje. Bez dalšího není ani pochybením krajského soudu, že vyhodnotil jako správnou argumentaci žalovaného a jeho závěry převzal do svého rozhodnutí s odpovídajícím vlastním vysvětlením v reakci na žalobní námitky (srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130).

[22] Obdobně neurčitě stěžovatel formuloval další kasační námitku. Považuje za „*paradoxní*“, že krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku připustil, že drenážní potrubí a odvodňovací kanály byly položeny, avšak mají být nefunkční. Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z napadeného rozsudku totiž ověřil, že krajský soud při posuzování důvodnosti námitky týkající se otázky odvodnění pozemku a drenáží vycházel z vyjádření RNDr. F. Š., který se zabýval vlivem opěrné zdi z hlediska inženýrské geologie a hydrologie. Dospěl k závěru, že v důsledku této stavby nemůže dojít ke zhoršení stability svahu, ani zeď nemůže významněji ovlivnit směr proudění podzemní vody nebo jako podzemní hráz vodu zadržovat. Není proto třeba provádět oddrenážování a již položená drenáž, která je nefunkční, nemá vliv na okolní prostředí. Bylo tak v tomto směru vyloučeno negativní ovlivnění rodinného domu a přilehlého pozemku stěžovatele.

[23] Krajský soud při vypořádání těchto stěžovatelových námitek správně vycházel z vyjádření RNDr. Š. (jehož závěry se stěžovateli nepodařilo vyvrátit), neboť se jednalo o odborné otázky, které krajský soud sám nemůže posuzovat. Ve výše popsaných závěrech odborného vyjádření neshledává Nejvyšší správní soud žádný paradox či rozpor.

[24] Nakonec Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud netvrdil, že využitím dalšího pozemku ke stavbě (par. č. XC) nebylo podstatně zasaženo do práv stěžovatele, jak stěžovatel nesprávně namítal v kasační stížnosti. Krajský soud k žalobní námitce, že se určité části stavby nacházejí také na pozemku par. č. XC, pouze konstatoval, že stěžovatel

tuto skutečnost neprokázal a stejně tak nevyplývá ze správního spisu. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[25] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[26] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. dubna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu